

Sophie Clairová

Vánoce v Paříži

Najdou lásku
v zasněženém městě?

Vánoce v Paříži

Sophie Clairová

Fortuna
Libri

Original title: This Christmas in Paris
First published in Great Britain in 2023
by Hodder & Stoughton An Hachette UK company

Copyright © Sophie Claire, 2023
Translation © Zuzana Lalíková, 2024

Cover Illustration © Joanna Kerr 2022
Cover Design by Natalie Chen

Odpovědná redaktorka: Mgr. Erika Hanáčková
Jazyková korektura: Šárka Marčanová

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2024
www.fortunalibri.cz

První vydání

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována, ukládána v jakémkoliv vyhledávacím systému nebo přenášena v jakékoliv formě ani elektronickými, mechanickými, kopírovacími, nahrávacími a jinými prostředky bez předchozího souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7546-624-2

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události jsou buď výsledkem autorčiny fantazie, nebo byly použity fiktivně. Jakákoliv podoba s žijícími či mrtvými osobami, událostmi či místy je proto čistě náhodná.

Julii Corallové

„Pokud nemáš co říct pěkného, raději mlč.“
vaše máma

1

Carys

Carys se právě rozloučila se svou kamarádkou Natashou, v jejímž květinářství zakoupila květináč velkokvětých kopretin, a zamířila do pekařství na opačné straně ulice. Právě vstoupila do silnice, když se zpoza rohu se skřípěním brzd vynořilo auto.

Ztuhla, když motor auta hlasitě zařval. Střelila pohledem po vozu, který se k ní řítí, a květináč upustila.

„Paní učitelko Bellová?“

Mysl se jí zastavila hrůzou a zas a znovu si před očima přehrávala dřívější nehodu. Osvětlovaly ji reflektory auta, které se vymklo kontrole. Stékající krev a její prsty, jimiž pevně svírala volant. Náraz kovu o kov, při kterém jí hlava odletěla vzad. Nemocniční pokoj, tváře zdravotníků, kteří se nad ní skláněli, ostré zářivky, do nichž mžourala –

„Paní učitelko Bellová?“

Někdo ji zatahal za paži. Několikrát zamrkala. Výjev před jejíma očima vybledl. Hleděla do obličeje své bývalé žákyně.

Chvilí jí trvalo, než si vybavila její jméno. Jessie Mallardová. Byla ještě maličká, když ji Carys učila. Teď muselo dívce být kolem dvanácti let. Carys byla letos třídní učitelkou jejího mladšího bratříčka Stephena.

„Není vám nic, paní Bellová?“ zeptala se Jessiina máma.

Carys ztěžka polkla. Jessie i její maminka se zastavily a Carys si uvědomila, že ji zvědavě pozorují i další kolemjdoucí. Zrudla a utáhla si šátek. Sytě rudý satén ji na krku příjemně chladil.

To už k ní z květinářství doběhla Natasha. Lapala po dechu. „Carys, co se stalo?“ vyhrkla.

„Já... Ty... Neviděla jsi?“ vykoktala. „To auto jelo moc rychle.“

„Ano, to jelo,“ souhlasila Jessiina máma. „Už je ale pryč.“ Poplácala Carys po paži.

Její dcera mezitím zvedla květináč s kopretinami. Zemina se z něj vysypala na silnici. Kruci. Carys je koupila pro svou nejlepší kamarádku Liberty. Říkala si, že by se květiny vyjímalý na zápraží jejich domku U Motýlice.

„Pojď se mnou do obchodu,“ vybídla ji Natasha. „Uvařím ti čaj. Jsi v šoku.“

Carys bylo zle už jen z té představy, a tak zavrtěla hlavou. „Nic mi není,“ ujistila kamarádku, ovšem to už pod ní poklesly nohy. Natasha ji na poslední chvíli zachytila a podepřela ji, než Carys opět získala rovnováhu.

„Vidím, že je,“ namítla Natasha. „Pojď se mnou. Posadíš se vzadu a odpočineš si.“

Dav shromážděný na ulici každým okamžikem narůstal. Cítila na sobě jejich oči. „Dobře,“ souhlasila Carys. „Sklenice vody by mi pomohla.“

Ještě o dvacet minut později se celá třásla.

„V obchodě už nikdo není,“ oznámila Natasha, která právě obsloužila zákazníka a vrátila se do zadní místnosti. Otřela si ruce do zástěry. „Mám zajít pro Liberty?“ zeptala se a kývla k obchodu s látkami Knoflíková dírka, kde Carysina kamarádka pracovala.

„Je doma,“ odpověděla Carys. „Vzala si dneska volno, protože tenhle týden vedla několik večerních workshopů.“

Natasha se posadila. „Jak ti je?“

Carys sevřela v dlaních šálek s čajem. „Jsem vyděšená.“ Zasténala. „Nevím, co se stalo. Zahlédla jsem to auto a najednou jako bych se vrátila v čase.“

„K té nehodě?“ Natashiny modré oči zjihly soucitem.

Carys přikývla a napila se čaje. Byl tak přeslazený, až sebou trhla a šálek odložila. Instinktivně si nahmatala jizvu na zátylku a ujistila se, že ji má schovanou pod šátkem. Poté ukázala na ulici. „Ale on *opravdu* jel příliš rychle, ne? Bylo to od něj lehkovážné – a ještě přímo ve vesnici.“

Její kamarádka naklonila hlavu, jako by vážila slova. „Ano, jel o něco rychleji.“

„Copak jsi neslyšela, že mu skřípaly pneumatiky? Ztratil nad vozem kontrolu. V zatáčce málem dostal smyk.“

Chvilí bylo ticho a pak Natasha odpověděla: „Byla jsem v obchodě, tak těžko říct.“

Carys si uvědomila, že s ní její kamarádka jedná taktně. Když tak nad tím zážitkem přemýšlela, uvědomila si, že nikdo jiný na ulici nevypadal vyděšeně. Všichni do jednoho na ni však ustaraně zírali, protože reagovala tak přehnaně. Možná že to auto skutečně nejelo zas tak rychle. Třeba jenom panikařila.

„Ach, to ne.“ Schovala obličej do dlaní. „Kdy to přestane?“

„Vzpomínky?“

„Doktoři říkali, že se mi časem přestanou vracet, ale už je to víc než rok.“ Vybavila si Jessiin úzkostný výraz. „A brzy si o tom, že jsem přímo na Hlavní dostala záchvat paniky, bude vykládat celá vesnice.“

„Nedělej si s tím starosti,“ uklidňovala ji Natasha a mávla rukou. „Všem nám na tobě záleží, Carys. Pokud o tobě budou mluvit, tak jen proto, že si o tebe dělají starosti.“

Věděla, že má její kamarádka pravdu. Skutečně jim na Carys záleželo. Carys však o jejich obavy nestála. Chtěla se jen vrátit k životu, jaký vedla před nehodou, kdy ještě bylo všechno normální.

Natasha se zeptala: „Mám zavolat Liberty, aby pro tebe přijela?“

„Ne!“ vyhrkla Carys. „Opravdu mi nic není. Zvládnou to autem sama.“

„Pokud to tak chceš.“

„Děkuju za čaj, Nat.“ Zvedla květináč a umačkala zeminu, aby v něm kopretiny lépe držely.

„Na,“ nabídla Nat a podala jí jiný květináč. „Vezmi si místo toho tenhle.“

„Jenže tenhle poškozený už neprodáš.“

„Ale prodám,“ namítla Natasha. „Potřebuje jen trochu lásky a bude zas jako nový. Stejně jako ty. Hlavně se dneska šetří, ano?“

Když Carys zastavila před domem, vzpomněla si, jak se po návratu z nemocnice opájela světem. Jak se jí líbil malý domek na lesní mýtině. Jak se kochala obláčky kouře, který stoupal z komína. Jak je u dveří vítal štěkáním Libertyin černý labrador Charlie. Vzpomínala na ptačí zpěv, vůni lesa i praskání dřeva v krbu – i dnes bylo vše tak, jak si pamatovala.

Dokud se z kuchyně nevynořil Libertyin nový přítel Alex a nepřivítal ji tradičním polibkem na obě tváře.

Vzpomínku zahнала, zvedla květináč s kopretinami a šla dál.

„Jsi celá?“ zeptala se Liberty, která přiběhla do haly, ještě než za sebou Carys stihla zavřít dveře. „Volala mi Nat. Říkala –“

„Ano. To jen nějaký blbec jel moc rychle. Překvapilo mě to, nic víc. Na,“ řekla a předala kamarádce květiny. „Napadlo mě, že by se hezky vyjímaly na zápraží.“

„Jsou nádherné. Děkuju, Car.“ Liberty přejela prsty po květech. Když však vzhlédla, mračila se. „Nat říkala, že se ti vrátily vzpomínky na tu nehodu.“

„Nemysleme na to. Co máš na večer v plánu? Vyrazíš do města?“

„Chtěla bys?“ Libertyin výraz prozrazoval, že sama nic takového v úmyslu neměla.

„Proč ne? Koneckonců je sobota.“

Liberty si zastrčila pramen rudých vlasů za ucho. „No, jde o to, že nám chce Alex uvařit večeři. I pro tebe,“ dodala spěšně, „pokud bys chtěla.“

Carys skryla své zklamání. Cítila se provinile. Jistěže si Liberty s Alexem chtěli udělat romantický večer. „Ne,“ odpověděla

a přiměla se k úsměvu. „Ale děkuju. Tak já... No... Zastavím se za mámou. Už jsem tam dlouho nebyla.“

„Určitě ti to nevádí?“

„Určitě ne. Naopak myslím, že u ní asi přespím. Aspoň budete mít soukromí.“ Setřela prach z rámečku kousek od ní. Na fotografii byly zachycené Carys s Liberty na sněhu. Její hnědá pleť a Libertyiny zrzavé vlasy v zimním slunci zářily a obě se zešíroka usmívaly.

„Ach, Car, to přece není nutné –“

„Chci to,“ ujistila kamarádku a objala ji. Liberty voněla po čerstvě posečené trávě.

„Určitě jsi v pořádku, Car? Ty záblesky vzpomínek musí být pěkně děsivé.“

Skutečně ji děsily, avšak nikdy by to nepřiznala. Znamenalo by to poddat se strachu a to nechtěla dovolit. „O nic nejde, Lib. Zapomeň na to.“

Přežila nejhorší, ovšem hlavní slovo bylo „přežila“. A teď chtěla jít v životě dál. Byla odhodlaná hodit tu nehodu za hlavu.

Jenže občas jí to připadalo nemožné – jako třeba dnes, kdy se minulost a přítomnost opět setkaly a všichni na ni hleděli se soucitem... nebo hůř, s lítostí.

„Carys!“ zvolala její máma Jamila, když otevřela dveře. Ihned svou dceru objala. „Moje překrásná holčičko. Tak ráda tě vidím. Jak se máš? Doufám, že se nepřemáháš.“

Carys pevně stiskla rty, aby potlačila své podráždění. Dělá to, jen protože jí na mně záleží, připomněla si. „Nic mi není, mami.“

Jamilu tím nepřesvědčila. Odhrnula si ofinu z očí a pozorně se na dceru zadívala. „Jak se mají Liberty s Alexem?“

„Dobře. Proč?“

Jamila povytáhla obočí, jako by jí nevěřila, a pak se vrátila do kuchyně, kde se v troubě pekla nějaká dobrota a na lince stála otevřená láhev vína. Jamila nalila Carys sklenici a společně se

posadily ke stolu. „Zeptala ses, jestli tu můžeš přespat, tak mě napadlo, jestli se třeba nepohádali.“

„Ne, to ne. Jen mají v plánu romantickou večeři, tak jsem jim chtěla dopřát prostor. Nevadí? Neruším tě?“ Její nejmladší bratr teprve nedávno vyletěl z hnízda, a tak si Carysina máma užívala nově nabytou svobodu a chystala se pustit do renovací na domě.

„Jistěže ne. Přece víš, že pokoj pro hosty je tu vždy volný.“ Máma se na ni upřeně zadívala. „Asi pro tebe není snadné, že si Alex našel novou přítelkyni.“

„Alex je moc milý,“ vyhrkla Carys. „A Lib je taky skvělá. Snad stokrát mě ujistili, že jsem v domě U Motýlice vždy vítaná...“ Zadívala se na starou skvrnu na podlaze – malý černý kroužek v místě, kde jeden z jejích bratrů upustil zápalku. Carys si vybavila, jak hned přiskočila, aby plamen uhasila, a potom mu vyhubovala. Od narození byla pro své tři bratry jako druhá máma. Asi proto si bez přemýšlení vybrala kariéru učitelky.

„Ale?“ vyběhla jí Jamila.

Zhlédla. „Jak víš, že tu je nějaké ‚ale‘?“

„Jsem tvoje máma, Carysko.“

Musela se usmát. „Připadám si tam navíc a asi...“ Zhluboka se nadechla. „Asi bych se měla odstěhovat.“

V matčiných hnědých očích se mihlo překvapení, ovšem rychle ho skryla. „No, víš, že sem vždycky můžeš přijít, ale příští týden tu nastoupí dělníci. Nějakou dobu tu bude prach a chaos.“

Carys zavrtěla hlavou. Bylo jí třicet a posledních deset let žila sama. Vrátit se do rodného domu by jí připadalo jako obrovský krok zpět. „Děkuju, mami, ale potřebuju svoji nezávislost.“

„Takže si budeš hledat byt tady ve vesnici?“

„Nevím. Willowbrook je malý. Moc pronájmů tu v nabídce není.“

„Tak v městě?“

Carys vlažně přikývla. „Možná.“

Jamila se natáhla přes stůl a dotkla se její ruky. „Jsi nešťastná, broučku?“

Carys prudce zvedla hlavu. Bylo to snad tak poznat? A *byla* opravdu nešťastná? „Ne,“ odpověděla. „Nejsem nešťastná...“

Nedokázala přesně popsat, jak se cítí. „Spíš mám pocit, jako by se svět dál točil beze mě.“

„No, taky to tak bylo. Ležela jsi půl roku v kómatu. To je dlouhá doba.“

Za tu dobu se toho stalo tolik. Nejen že se Liberty seznámila s Alexem. Nedokázala přesně popsat, jak se cítí. A nešlo jen o to, že se Alex nastěhoval do domu U Motýlice. Pořádně se napila vína.

Jamila si povzdechla. „Určitě to pro tebe není snadné. Tolik se toho během tvého pobytu v nemocnici změnilo.“

Nepřekvapilo ji, že po letech práce sociální pracovnice se její máma vyzná v lidech. A Carys věděla, že k ní může být upřímná, protože ji nikdy nebude soudit. Jak by ale mohla svoje emoce vysvětlit, když jim sama vůbec nerozuměla? „Asi se dá říct, že si na to začínám zvykat.“

„A zvykáš si i na Alexe?“

Carys si rozpačitě poposedla. „Vím, že to asi bude znít ošklivě, ale když je teď Liberty s Alexem, už si tam nepřipadám jako doma.“

Máma ji poplácala po ruce.

„Moc to Lib přeju,“ dodala Carys. „Opravdu moc...“

„Ale?“

Po pravdě jí to trochu... vyčítala. Nenáviděla se za to a cítila se jako sobec, ale nic se tím nezměnilo. Stejně si připadala odstrčená. Přebytečná. „Ale neměla jsem čas si na takovou změnu zvyknout. V nemocnici jsem se probudila a Alex byl u mě a držel ji za ruku.“ A Liberty jí nemusela ani říkat, jak hluboké city k tomu Francouzovi chová. Bylo to na ní vidět. Právě proto Carys nic neřekla ani se nepokusila jejich vztah překazit. Chtěla, aby byla její nejlepší kamarádka šťastná. Byla nadšená, když zjistila, že Liberty našla muže, kterého milovala a jenž jí byl naprosto oddaný. Pocity,

které z toho Carys měla, byly čistě její problém. Potřebovala je jen zpracovat.

„Dům U Motýlice je na nás tři moc malý.“

Víc než co jiného jí chyběly večery, které s Liberty trávily spolu. Dívaly se na filmy, nebo si jen povídaly, navzájem se jedna druhé svěřovaly a snily o budoucnosti. Jejich blízkost jí chyběla.

Jenže teď potřebovali blízkost i Liberty s Alexem. Carys to chápala. Dnes přespí u mámy, jenže to nebylo dlouhodobé řešení.

Jamila se na ni zamyšleně zadívala. „Je to těžké, broučku, ale dalo se to čekat. Dřív nebo později by jedna z vás někoho poznala.“

„Já vím.“

„Tak co budeš dělat?“ Jamila jim dolila sklenice. „Jak chceš najít svoje štěstí?“

Carys zamyšleně svráстила obočí. „To zatím nevím, mami. Musím to vymyslet.“

„Paní učitelko? Paní učitelko?“

„Chvilku, Stephen.“

Carys se dál soustředila na seznam jmen. Potřebovala si být jistá, že jsou všichni žáci přihlášení.

„Paní učitelko?“ Stephen seděl na okraji židle tak napjatý, až v obličeji zrudl – očividně se nemohl dočkat, až se s ní podělí o víkendové novinky.

Carys na to byla dávno zvyklá. V pondělí ráno bylo v její třídě plné pětiletých žáčků vředycky rušno. Hned jak dodělala práci, s úsměvem ho vybídla: „Dobře, Stephene. Tak co zajímavého nám chceš povědět?“

Klučík v tu chvíli vyskočil ze židle jako čertík z krabičky. „Máma říkala, že vás v sobotu viděla ve vesnici.“

Carys ihned opadl úsměv. Chtěla mu odpovědět, to už ale chlapeček nadšeně pokračoval: „Prý jste se bála, protože kolem vás jelo rychle auto, a pustila jste kytky na silnici a moje sestra je musela zvednout a pak jste málem omdlela.“

Někdo zalapal po dechu. Jiné dítě se zahihňalo.

„Jste v pořádku, paní učitelko? Máma se o vás bála.“

Sevřelo se jí srdce. Carys si odkašlala. „Ano, Stephens. Nic mi není. Děkuju.“

Všichni žáci ji upřeně pozorovali. Dojalo ji, že si o ni dělají starosti, a zároveň ji to trochu zneklidňovalo. „Nemusíte se obávat. Jen jsem se toho auta lekla –“

„Protože jste měla tu nehodu?“ zeptal se jí Stephen.

„Ano, trochu. Ale –“

„Ale už je vám líp, ne, paní učitelko?“ zeptala se jedna z holčiček.

Carys polkla. „Ano, Lucy. Už jsem v pořádku.“ Tleskla a změnila téma. „Dobře, pustíme se do práce. Otevřete si cvičebnice, prosím.“

Učebnu naplnilo šustění otevíraných batohů a knih. Byla ráda, že se může vrátit k učení. Sotva však přešla místnost, zaslechla, jak Stephen hlasitě šeptá svému spolusedícímu: „Máma říkala, že to auto ani nejelo moc rychle..“

Později téhož dne stála Carys v čele učebny. Dvacet sedm pětiletých dětí v kratáscích a tričkách se na ni usmívalo a čekalo na další instrukce.

„Představte si, že jste sloni,“ vybídla je. „Že jste velcí a vysocí. Obrovští! Že máte místo nosu chobot.“ Mávla paží jako sloním chobotem a začala tvrdě dupat.

Děti ji napodobily a začaly troubit jako sloni a dupat po celé hale. I v tom hluku ovšem Carys pořád myslela na víkendový rozhovor s mámou a na všechny ty nepřijemné emoce, které v ní za posledních několik měsíců od návratu z nemocnice sílily.

Jsi nešťastná? Jak by mohla být nešťastná, když byla ráda, že přežila? Když jí lékaři řekli, že je zázrak, že se plně uzdravila? Když se mohla věnovat práci, kterou milovala, obklopená lidmi, které znala celý život? Nemohla být nešťastná. A přesto nedokázala popsat, jak se cítí.

Carys se zastavila a děti s ní. Když se všichni utišili, zašeptala: „A teď si představte, že jste úplně maličký mraveneček v obrovské džungli. Jaké to je být menší než lísteček?“

Děti se zahihňaly a dřeply si. Úplně se do cvičení pohroužily.

A pak Carys rozpažila. „A teď jste ptáček. Jaké to je létat vysoko po obloze a dívat se dolů na zem?“ Kývla k oknu, za nímž se na modré obloze převalovaly načechrané mraky. „Jaké to je létat? Jaké je nechat se unášet větrem? A kam byste odletěli?“

Děti vyskočily na nohy, roztáhly ruce a začaly předstírat, že plachtí po obloze. Carys však byla náhle myšlenkami jinde. Nedokázala odtrhnout oči od oblohy. Náhle ji lákalo vznést se k oblakům. Ke svobodě. Co tam čeká? Daleko od vesnické školy, v níž pracovala posledních téměř deset let?

Zvedla se v ní obrovská potřeba roztáhnout křídla, cítit vítr ve tváři a spatřit svět z jiné perspektivy.

Konečně si uvědomila, co je ten pocit, který nedokázala tak docela popsat.

Byla neklidná.

Odrhla pohled od okna, když v pět hodin nakoukla do učebny její kolegyně Suzie. „Pořád jsi tu?“

Carys poplácala hromádku cvičebnic písma, které známkovala. „Už jsem skoro hotová.“

Suzie k ní došla. „V poslední době tu býváš přes čas. Snad ne proto, že se ti nechce domů.“

„Ne,“ vyhrkla Carys a začervenala se. „No, možná. Mám trochu pocit, že bych měla dopřát Liberty a Alexovi prostor.“

Suzie se posadila na roh stolu. Zvedla tužku a zakroutila jí jako mažoretka. „Je všechno v pořádku?“

Carys si povzdechla. Neustále všechny ujišťovala, jestli je v pořádku. „Kéž by se mě na to přestali všichni ptát! Jen se mi vrátila jedna vzpomínka na nehodu. Nic víc. Přece to není –“

„Brzdí!“ Suzie s úsměvem zvedla ruce.

Carys se kousla do rtu. Kéž by jen mohla vrátit čas. Nebo utéct někam, kde nikdo o její nehodě neví. Kde by se k ní chovali normálně. „Promiň, Suzie. Víím, že to myslíš dobře, ale sobota byla výjimka. To auto se tam –“

„O tom jsem nemluvila.“

„Aha.“

„Myslela jsem tady – v práci. Jsi ráda zpátky? Občas mi totiž připadá, že nejsi tak...“ Zdálo se, že se snaží pečlivě vybírat slova. „... nadšená jako dřív.“

Aha. Carys se opřela. Copak to na ní bylo tak vidět?

„Nechápej mě špatně,“ dodala Suzie rychle. „Pořád jsi skvělá učitelka a všichni jsme nadšení, že ses vrátila, ale, no, mám takový pocit, jako bys do toho už nedávala srdce.“

V prázdné třídě se rozhostilo ticho, jen z chodby k nim doléhalo řinčení kovového kbelíku, v němž si uklízečka máchala mop na vytírání podlahy.

Suzie pokračovala: „Chtěla ses co nejdřív vrátit do práce, ale možná to nebyl dobrý nápad.“

Na tom, co říkala její kamarádka, něco bylo. „Suzie, máš někdy pocit, že ti práce učitelky... nestačí?“

„Jak to myslíš?“

„Že na tebe čeká někde něco jiného.“

„Nebaví tě učit?“

„Baví.“ Opřela se a kousla se do rtu. „Jen to už nemiluju jako dřív.“

„Aha.“

„Abych byla upřímná, nejde jen o práci. Najednou mám pocit, že mi nestačí vůbec nic.“

„Myslíš Willowbrook?“

„Taky. Ale i můj život celkově.“ Rozhlédla se po učebně zařízené maličkými židlemi a stoly. Místnost jí připadala malá. Vždycky byla malá. A Carys věděla, že to ona se změnila.

Připadala si jako Alenka v říši divů, kde snědla dort a najednou

narostla, až dosahovala ke stropu. Willowbrook pro ni byl domovem, ale teď – dotkla se jizvy pod šátkem – se dusila vším tím soucitem, lítostí a starostmi. „Potřebuju změnu,“ svěřila se kamarádce.

Suzie vykulila oči. „Jakou změnu?“

Carys nechtěla, aby si ji lidé dál spojovali s tou nehodou. Chtěla začít od nuly. Žít naplno a užívat si každíčkou vzácnou vteřinu.

Uvědomovala si však, že na to bude muset odjet z Willowbrook.

„Utéct.“ Zazubila se. Ta představa ji nadchla. „Výrazit za dobrodružstvím.“